

huwelijk gevraagd zou hebben. Ten slotte zouden alle mannen wel gelijk zijn; een liefde als van Floris en Blancefloer kwam slechts in de oude volksboeken voor in heel lang verleden tijd. En hoe dikwijls liep het toen toch nog verkeerd af! Hoe was het gegaan met Pyramus en Thisbe en met de beide Koningskinderen, die elkander zoo lief hadden!

Zoo zette zij dus 15 Maart 1692 haar naam onder het huwelijkscontract, dat voor notaris De Coster te Rotterdam werd gesloten. Geen gemeenschap van goederen zou plaats vinden. Daarvoor zorgden haar voogden wel. Abraham van der Schalcke kon tevreden zijn: hij had immers zijn pupil „bij haer religie en goet” bewaard, wat hij toch zijn hoogsten plicht geacht had.

Nog gaf Willem Swanenburgh den moed niet verloren. Zelfs nu nog geloofde hij aan uitkomst, niettegenstaande de openlijke afkondiging van het huwelijk reeds had plaats gehad. Hij was overtuigd, dat Agatha slechts gedwongen tot dezen stap was overgegaan; zij was ook nog zoo jong! Den 29sten Maart teekenden hij en zijn moeder protest aan tegen het huwelijk en de proclamatiën konden dus geen voortgang hebben. Toen hun eisch hun door schepenen was ontzegd, wendden zij zich tot het Hof, doch eveneens zonder resultaat. De voogden, die rust noch duur hadden vóór hun lastige pupil werkelijk het huwelijksbootje was ingestipt, verzochten toestemming aan de vroedschap „ten eynde dat de Proclamatiën op het alderspoedigste haer voortgang mogten hebben” en dit college maakte een einde aan het wachten. Den 25sten Mei kon het huwelijk voltrokken worden en werd de band gelegd, die Agatha voor goed scheidde van den man, dien zij waarschijnlijk alleen heeft liefgehad. De laatste weken van spanning waren een marteling voor haar geweest en haar ja voor den magistraat, die haar de gebruikelijke vragen deed, was